

વર્ષ-૧૦, અંક-૧૨, સંવત ૨૦૭૧ પોષ સુદ-૬,
પ્રસિધ્ધ તા. ૨૭-૧૨-૨૦૧૪, શનિવાર
છુટક નકલ રૂા. ૫-૦૦, વાર્ષિક લવાજમ રૂા. ૬૦-૦૦

Chetavni (GUJ) RNI No. GUJ GUJ / 2005 / 16095
Postal Regd. No. GAMC-1507/2012-2014 Valid up 31-Dec-2014
Posted at Ah'd PSO On 27th of Every Month

જ્ય પરમાત્મા

યો જ્ઞાનયોગં પરમ સુસૂક્ષ્મં
પ્રબોધયામાસ સુદ્રષ્ટિપતૌઃ ।
દધતિ યોગં ચ નિજશ્ચિતેભ્યઃ
તં વલ્લભવ્યાસમહો નમામઃ ॥

જેમણે પરમ અને અત્યંત સૂક્ષ્મ જ્ઞાનયોગને (કેવળ) પોતાનો દ્રષ્ટિ-સંપાત કરીને સમજાવ્યો છે, જેઓ પોતાના આશ્રિત શિષ્યોને યોગ બતાવે છે, તે વલ્લભ વ્યાસને અમો પ્રણામ કરીએ છીએ.

ગંગાસમં ચરસરિતં પવિત્રં
યઃ સદ્ગુરૌ વૈ સતતં પ્રપન્નઃ ।
લીલોત્તમા સદ્ગુરુભક્તિલીના
યસ્યાત્ર વંદે હિ રમૂજિલાલં ॥

જેમનું ચરિત્ર ગંગા સમાન પવિત્ર છે, જેઓ નિરંતર સદ્ગુરુના શરણે છે અને જેમની ઉત્તમ (બ્રુવન) લીલા સદ્ગુરુની ભક્તિમાં જ વિલીન થઈ છે તેવા (ગુરુદેવ) રમુજીલાલને હું વંદન કરું છું.

(ગતાંગથી ચાલુ...)

કેમ કે તેના તેના સ્થાપક પુરૂષો તે સમય દરમિયાન જન્મ્યા છે. તે પહેલાનાં હાલની પ્રજાના પૂર્વજો ક્યો ધર્મ પાળતા?

મહારાજશ્રી વલ્લભરામે “વિજ્ઞાન વલ્લભ”માં લખ્યું છે કે:-

મનહર છંદ

જગતના જીવ ધર્મ, જાળમાં વિંટાઈ રહ્યા;
જડે ન તેમાંથી બહાર, નીકળવા જાળીયું.
તન મન ધન બધું, બોહી બેઠા ગુરુદ્વારે;
અખંડ અચળ પદ, તોહો નવ ભાળીયું.
કાનોમાં મરાવ્યા દાટા, આંખોએ બંધાવ્યા પાટા;
પંથોમાં પેસીને બધું, જીવતર બાળીયું.
વદે “વ્યાસ” કળિ તણા, પાખંડી પ્રપંચી પંથો;
ગુરુ ગાદી બેસી સૌને, ગળે ઘાલ્યું ગાળીયું.

પશુવત પ્રાણી માત્ર, બંધને બંધાઈ બેઠા;
પેઠા દેખાદેખી સર્વ, કળિ કેરા પંથમાં,
હાલના આચાર્યમાંનો, આચાર્યકો’ ક્યારે હતો;
સત્યયુગ ત્રેતાયુગ, દ્વાપરના અંતમાં.
બુદ્ધ જૈન શંકરાચાર્ય, વલ્લભાચાર્ય મધ્વાચાર્ય;
રામાનુજ કે કબીરો, ખોળી કાઢો ખંતમાં.
નીંબાદીત કે નાનક, કવિ થકી પહેલાં હોયે;
તો તે શોધી આપો કોઈ, કેં પુરાણા ગ્રંથમાં.

કૈવલ કે ગોક લેશ, ઉદો કે પ્રણામી બીજ;
રાધા વલ્લભી બ્રહ્મવાદી, વળી સહેજાનંદનો.
નીરાત કે કાંછળીયો, સમાજ કે દાદુ પંથ;
કહ્યે પાર આવે નહિ, કળિ કેરા ફૂંદનો.
વેદશાસ્ત્ર પુરાણમાં, ઉપરના ક્યાં લખ્યાં છે;
ન લખ્યાં તો નવા જાણો, તે હેતુ આ છંદનો.

નવા હવા કળિ તણા, ગુરુ થઈ બેઠા ઘણા;
 વઢે “વ્યાસ” માનવી કો, માને મતિ મંદનો.
 નવા તે નકલ જાણો, મોક્ષમાર્ગ ઉપર આણો;
 સત્ય ત્રેતા દ્વાપરમાં, જે જે ધર્મ ચાલતો.
 તે તો કળિએ છોડાવ્યો, જૂઠે જીવડો જોડાવ્યો;
 ગુરુ રૂપ થઈ કળિ, મન માન્યું મહાલતો.
 જીના વિચારોના પ્રાણી, કેટલુંક મરે તાણી;
 ધૂળધાણી કરી કળિ, ધર્મોમાં ફાલતો.
 વઢે “વ્યાસ” પામી ત્રાસ, જીવનોનું જીવંત બોલ્યું;
 કુકર્મી કને ઉપાય, કાંઈ નથી ચાલતો.

કૃષ્ણાવતાર પહેલાં, કૃષ્ણ કોણ કે'તું હતું;
 રામાવતાર પહેલાં, કોણ જખ્યું રામને.
 રામાવતાર પહેલાં, સત્યયુગ હતો ત્યારે;
 સત્યયુગે સત્યવાદી, ભજયા કયા નામને.
 સદા દુઃખની નિવૃત્તિ, અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ;
 જીવાત્મા સૌ ચાલ્ય તેવું, તે કો' કયા ઠામને.
 સત્યયુગે સત્યવાદી, શું નહિ ભજતા હોયે;
 ભજતા તો નામ ક્યું, કો' વલ્લભરામને.

---○---

૧૮

શિષ્ય : શું ઈશ્વરી અવતારોએ પોતાની ભક્તિ કરવા જનતાને બોધ આપ્યો નથી ?
 વળી ઈશ્વરી અવતારો કોની ઉફાસના કરતા અને તેઓએ “સ્વધર્મ” નો શો અર્થ કર્યો હતો,
 તે કૃપા કરીને જણાવો.

ગુરુદેવ : ઈશ્વરાવતારોની મહાન દૈવીપુરૂષ તરીકે, ગુરુ તરીકે પ્રાચીન સમયમાં
 સ્તુતિ-ભક્તિ થતી. પરંતુ તે અંશાવતારોની ઉપાસના તેમની હયાતિ દરમિયાન વિશેષ
 પ્રમાણમાં ન હતી, પણ તેમના દેહાંત બાદ ઘણા વરસો પછી અને ખાસ કરીને કલિયુગના
 સમયમાં તેમના ધ્યાન, ઉપાસના શરૂ થયાં. ધર્મના સ્થાપક પુરૂષોમાંના ઘણાં કે પોતાને ઈશ્વર
 તરીકે ઓળખાવ્યા નથી પણ પોતાનાં કરતાં શ્રેષ્ઠ ઈશ્વર જીદો છે, એમ જણાવ્યું છે.

ભગવાન રામચંદ્રે પોતે ઈશ્વર હોવાનું ન કહેતાં ભક્તજનોએ તેમને ઈશ્વર તરીકે ઓળખી કાઢ્યા હતા.

શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ પોતાને ઈશ્વર તરીકે ઓળખાવ્યા છે, છતાં કલ્યાણની અપેક્ષાવાળા અર્જુન, ઉદ્ધવ વગેરેને પરમેશ્વરની ઉપાસનાનો માર્ગ બતાવ્યો છે અને તેને શ્રેષ્ઠ અને ધ્યાન કરવા યોગ્ય જણાવેલ છે. ઈસ્લામધર્મમાં પયગંબરો થયા છે, તેમણે પોતાને પ્રભુ તરીકે ઓળખાવ્યા નથી પણ પોતે પ્રભુના દૂત (સંદેશો પહોંચાડનારા) તરીકે પ્રખ્યાત થયા છે. તે પ્રમાણે બીજા ધર્મોમાં પણ દૈવીપુરૂષોએ પોતાની જાતને પ્રભુએ મોકલવાથી આવેલ હોવાનું જણાવેલું છે. જૈન ધર્મમાં તીર્થંકરો થયા છે, તેમને ઊંચ કક્ષાના મહાપુરૂષો માન્યા છે. પરંતુ તેમણે ઉપાસના કરવા માટે શ્રેષ્ઠ ઉપાસના પરમાત્મા-પરમેશ્વરની બતાવી છે અને આત્માની અતિશ્રેષ્ઠ ગતિ તે મોક્ષ છે, એમ દર્શાવ્યું છે.

જે મહાપુરૂષોએ પોતાને ઈશ્વર તરીકે વર્ણવેલા છે, તેમણે પોતાના દેહને ઈશ્વર તરીકે બતાવેલ નથી પણ પોતાના તત્ત્વરહસ્યને અર્થાત્ પોતાના આત્માના તત્ત્વરહસ્યને ઈશ્વરરૂપે વર્ણવ્યો છે. શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ ભગવદ્ ગીતામાં કહેલું છે કે :-

મનુષ્યાણાં સહસ્ત્રેષુ કાશ્ચઘતતિ સિદ્ધયે ।

યતતામપિ સિદ્ધાનાં કાશ્ચન્માં વેતિ તત્ત્વતઃ ॥ ગીતા અ. ૭ શ્લોક ૩

હજારો મનુષ્યોમાંથી કોઈકજ તેવા જ્ઞાનને જાણવા અને સિદ્ધ કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે અને એવા પ્રયત્ન કરનારા પુરૂષોમાંથી પણ કોઈકજ તત્ત્વરહસ્યને ખરી રીતે સમજે છે, અર્થાત્ માનવતાવાળા હજાર મનુષ્યોમાં કોઈક મનુષ્ય જ ગૃહવ્યવહારમાંથી મનોવૃત્તિ ખસેડીને આત્મસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરે છે, તેવા યત્ન કરનારા યોગસિદ્ધોમાંથી કોઈકજ તેમના તત્ત્વને જાણી શકે છે. કેમકે શ્રીકૃષ્ણપ્રભુને દેહથી ઓળખવાનું કાર્ય દરેક માટે સહેલ છે, પરંતુ આત્માથી ઓળખવા મુશ્કેલ છે અને આત્માથી પ્રભુને ઓળખનારાઓમાં પણ કૃષ્ણપ્રભુ ક્યા ધામમાંથી આવેલા, પાછા પોતે ક્યા ધામમાં ગયા અને તેઓ કોનું ધ્યાન કરતા હતા વગેરે કોઈક જ્ઞાની પુરૂષોજ જાણતા હશે. પોતાના કરતાં જે શ્રેષ્ઠ હોય તેનું જ ધ્યાન કરવામાં આવે અને તેવા ધ્યાન કરવા યોગ્ય પુરૂષ તેઓ કોને માનતા; એ રહસ્યને જાણીને તેઓને ઓળખનારા અને જાણનારાઓમાં તેમના આત્માના તત્ત્વરહસ્યના મર્મને યથાર્થરૂપે જાણનાર ભાગ્યે જ કોઈ હશે, એમ તેમના કહેવાનું રહસ્ય છે.

અર્થાત્ ઈશ્વરાવતારો (જુઓ પ્ર.દ.નં. ૨૮) અક્ષરધામનારાયણ (જુઓ પ્ર.દ. નંબર ૨૪ ને ૨૫) માંથી અને પરમેશ્વરમાંથી (જુઓ પ્ર.દ.નં. ૧ થી ૩) આવેલ હોય છે. તે રીતે

યથાર્થરૂપે તેમના ગુહ્ય આત્મસ્વરૂપને ઓળખનારની અતિ અલ્પ સંખ્યા હશે.

અનેક ધર્મોના પરાપૂર્વના મૂળ રહસ્યમાં જોઈએ તો દરેક પરમાત્મા, પરમેશ્વરની ઉપાસના કરતા, એટલું જ નહિ પણ ધર્મસ્થાપક મહાપુરુષો, અશાંવતારી ઈશ્વરો વગેરે સર્વ તે પરમાત્મા-પરમેશ્વર મોક્ષની ઉપાસના કરતા. કેમકે જે સમાન ગુણોવાળું હોય, સમાન સ્વરૂપવાળું હોય અને જેમાંથી તે ઉત્પન્ન થયેલું હોય તેવા મૂળતત્ત્વનેજ મારૂં કહી શકાય. તે સિવાય માયાવી પદાર્થો જેવાં કે સગાં-સ્નેહીઓ, દેશ, દેહનો જાતિધર્મ ઈત્યાદિને પાછળથી પોતાના માનેલા છે; તેથી તેને પ્રાચીન સમયથી પોતાના (મારા) કહેવાતા નથી. માટે જેને અતિપ્રાચીન સમયથી આત્મા ઓળખતો અને પૂજતો આવ્યો હોય તેવા પરમેશ્વરની ઉપાસનાના ધર્મને “સ્વધર્મ” કહીને વર્ણવેલો છે.

દૈહિક માતાપિતાની પ્રણાલિકા (રૂઢિયા પદ્ધતિ) જાળવી રાખવી ઉત્તમ છે, તો આત્મિક માતા પિતા (ઈશ્વર-વિશ્વેશ્વર-નારાયણ વગેરે) જેની ઉપાસના અનંતકાળથી કરતા આવ્યા છે અને કરે છે, તેની પ્રણાલિકા દરેક આત્માએ કેમજાળવવી ન જોઈએ? તે ઈશ્વરો, નારાયણ જેની ઉપાસના કરતા હોય તેનેજ “સ્વધર્મ” માનવો જોઈએ.

જો “હુ” ન હોય તો “મારૂં” ન રહે, જો આત્મા ન હોય તો “હું” ન રહે, અને જો આત્મામાં બ્રહ્મતત્ત્વ ન હોય તો આત્મામાં જ્ઞાન-ચૈતન્ય પણ ન રહે. આત્મામાં બ્રહ્મતત્ત્વ છે તેથી આત્મા છે અને દેહના સ્ત્રી-પુરુષાદિ સ્વરૂપો મિથ્યા જડ હોઈ માત્ર આત્મા ચેતન હોઈ, તે આત્મા વડે પળાતા ધર્મનેજ “સ્વધર્મ” કહી શકાય. કેમકે જેમઆત્મા નાશ પામતો નથી તેમતેનો ધર્મ પણ કોટિકાળે નાશ પામતો નથી. માટે તેવા આત્મિકધર્મનું પાલન કરી, પરમેશ્વરની ઉપાસના કરવી તેજ “સ્વધર્મ” છે. તે સ્વધર્મ કલ્યાણ કરનારો છે, પરંતુ જે લોકો આત્માનો ધર્મ ભૂલી જડ મિથ્યા દેહોના અગર દેહોના વડિલોના ધર્મો પાળે છે અને ઘડીમાં નાશ પામનારા દૈહિક-ધર્મનું અર્થાત્ દૈહિક-વડિલોના પળાતા ધર્મનું પાલન કરે છે, તે સ્વધર્મ શબ્દના રહસ્યને સમજ્યા નથી.

શ્રીકૃષ્ણપ્રભુના દેહને અથવા આત્માનેજ ઈશ્વર તરીકે પૂજ્ય માનવામાં કલ્યાણ હોય તો “વેત્તિ મામ્ તત્ત્વતઃ” એમકહ્યું છે ત્યાં “તત્ત્વતઃ” શબ્દ વાપરત નહિ. પણ પોતાના આત્મતત્ત્વ સ્વરૂપને અતિ અલ્પ સંખ્યાના માણસો જાણી શકે છે તે બતાવવા માટે જ પોતાનું ગૂઢ રહસ્ય, ગૂઢ તત્ત્વ કોઈકજ જાણે છે, એમશ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ જણાવ્યું છે. શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ તેમજ અન્ય મહાપુરુષોએ દૈહિક ધર્મ કરતાં આત્મિક ધર્મને વધુ મહત્ત્વ આપ્યું છે. તેથી આત્મા અજર અમર છે ઈત્યાદિ જણાવીને અર્જુનને આત્મરહસ્યના માર્ગે દોર્યો છે. અર્જુન ક્ષત્રિય જાતિ હોવાથી તથા તેની સામે લડનારાઓનો સગોવહાલો થતો હોવાથી અને દૈહિક ધર્મમાં દોરવાઈ

જતો હોવાથી તેની દૈહિક ભ્રાંતિ શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ દૂર કરી છે. તેમજ સત્યના સિદ્ધાંત ઉપર અધર્મનો નાશ કરવો તે રાજ્યકર્તાનો ધર્મ હોવાથી યુદ્ધ માટે શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ અર્જુને કુરુક્ષેત્ર (કર્મ-કર્તવ્યક્ષેત્ર) તરફ દોર્યો છે.

શ્રીકૃષ્ણપ્રભુએ સ્વધર્મનો ગૂઢ આત્મિક અર્થ સમજાવ્યો છે. તેવીજ રીતે મહારાજશ્રી વલ્લભરામે “વલ્લભ વિષ્ટી-ભાગ ૩”ના પદ ૬૬માં જણાવ્યું છે કે:-

કૃષ્ણ જૈસા - એ રાગ.

વર્ણ છે દેહો તણી પણ, આત્મવર્ણ એક છે;
આત્મા મહાત્મા લાખ પણ, આત્મપિતા એક છે. વર્ણ.ટેક.
એક ઈશ્વર એક મંત્ર, ક્રિયા વિધિ એક છે;
પર્મપદને પામવાને, માર્ગ સૌનો એક છે. વર્ણ.૧.
પ્રભુશક્તિ સર્વમાંહી, એક સરખી વ્યાપ્ત છે;
ના તત્ત્વ આત્મામાં જુદા, આત્મઅધિકાર એક છે. વર્ણ.૨.
પ્રભુ ઊંચ નીચ જુવે ના, ઊંચ કર્મ ચાલ્ય છે;
સર્વ સરખા ધર્મમાર્ગે, “વ્યાસ” મોક્ષે એક છે. વર્ણ.૩.

---O---

૧૯

શિષ્ય : પ્રભુએ કોઈ ધર્મ પાળનારનું રક્ષણ કર્યું છે ?

ગુરુદેવ : જો કે “ધર્મો રક્ષતિ રક્ષિતઃ” વિષય પર ઘણા સચોટ દ્રષ્ટાંતો શાસ્ત્રોમાં છે. છતાં તમોને ત્રણ દ્રષ્ટાંતો જણાવવામાં આવે છે, તે ધ્યાનપૂર્વક સમજો.

૧. વનવાસ વખતે પાંડવો દ્વૈતવનમાં હતાં. વનમાં ઘૂમતાં એક સમયે ધર્મરાજા યુધિષ્ઠિરને અને બીજા ભાઈઓને પાણીની તરસ લાગી. ધર્મરાજે એક વૃક્ષ પર ચઢીને વનમાં ચોમેર જોયું. એક સ્થાન પર ઘાસ અને જલના ચિન્હ જોયા અને નકુલને જલ લાવવા મોકલ્યો. નકુલ તે સ્થાને ગયો અને ત્યાં સ્વચ્છ જલનું એક પૂર્ણ સરોવર જોયું. જેવો નકુલ જલ પીવા સરોવરમાં ઉતર્યો કે તરત જ વાણી સંભળાઈ કે :- આ સરોવરનું પાણી પીવાનું સાહસ ના કર, આ જલ પર પહેલેથી મારો અધિકાર કરી ચુક્યો છું. માટે પહેલાં મારા સવાલોના ઉત્તર આપ અને પછી જલ પી.

નકુલને પાણીની બહુ તરસ લાગી હતી. તેણે યક્ષની વાત પર ધ્યાન ન આપ્યું અને જેવું પાણીને પોતાનું મુખ લગાડ્યું કે તરત જ નિર્જીવ થઈને પૃથ્વી પર પડી ગયો. નકુલને જવાને ઘણો વખત થઈ ગયો હોવાથી યુધિષ્ઠિરે સહદેવને મોકલ્યો. સહદેવને પણ સરોવરની પાસે ઉપરની માફક યક્ષની વાણી સાંભળવાની મળી. સહદેવે પણ યક્ષના કહેવા પર ધ્યાન ન

આપતાં જલ પીવાનું ઈચ્છ્યું. જેવું મુખ જલને લગાડ્યું કે તરત જ પ્રાણહીન બની તે પૃથ્વી પર પડ્યો.

સહદેવના ન આવવાથી ધર્મરાજે અર્જુન અને ભીમસેનને પણ મોકલ્યા. અર્જુનની અને ભીમસેનની પણ એવીજ દશા થઈ.

જ્યારે કોઈપણ ભાઈ જલ લઈને ન આવ્યો ત્યારે આખરે સ્વયં યુધિષ્ઠિર તે સરોવર પાસે પહોંચ્યા. બધા ભાઈઓને પૃથ્વી પર પ્રાણહીન પડેલા જોઈ તેમને અપાર દુઃખ થયું. ઘણો વખત ભાઈઓનો શોક કરીને જલ પીવાનું યુધિષ્ઠિરે નક્કી કર્યું. તેમણે યક્ષને બગલાના રૂપમાં જોયો. ધર્મરાજે પૂછ્યું કે :- તું કોણ છે ? તરત જ તે યક્ષના રૂપમાં એક વૃક્ષ પર દેખાયો.

શાંતચિત્ત ધર્માત્મા યુધિષ્ઠિરે કહ્યું કે :- હે યક્ષ ! હું બીજાના અધિકારની વસ્તુ લેવા ચાહતો નથી. તે સરોવરનાં જલ પર પહેલેથી તારો અધિકાર જમાવ્યો છે, તો તે જલ તારું છે. તારે જે પ્રશ્નો પૂછવા હોય તે પૂછ અને મારી બુદ્ધિ અનુસાર તેના ઉત્તરો આપવા પ્રયત્ન કરીશ.

યક્ષે અનેક પ્રશ્નો પૂછ્યા. યુધિષ્ઠિરે સર્વ પ્રશ્નોના ઉત્તરો નીતિપૂર્વક આપ્યા. તેમના જવાબોથી યક્ષને ભારે સંતોષ થયો. યક્ષે કહ્યું કે :- હે રાજા ! તેં મારા સવાલોના જવાબો ઠીક રીતે આપ્યા છે તે માટે તારા મરેલા ભાઈઓમાંથી હું એકને જીવીત કરી આપીશ. માટે ક્યા ભાઈને જીવતદાન આપવું છે તે જણાવો.

ધર્મરાજા બોલ્યા કે મારા નાના ભાઈ નકુલને જીવિત કરો. આશ્ચર્યપૂર્વક યક્ષે કહ્યું કે :- તું રાજ્ય વગર વનમાં ભટકે છે. તારા શત્રુઓ સાથે આખરે તારે સંગ્રામકરવાનો છે. આવી દશામાં પરમપરાક્રમી ભાઈ ભીમસેન યા શસ્ત્રજ્ઞ યૂડામણિ અર્જુનને છોડી નકુલને માટે શું કામઆગ્રહ કરો છો ?

ધર્મરાજા યુધિષ્ઠિરે કહ્યું :- યક્ષ ! રાજ્યનું સુખ યા વનવાસનું દુઃખ તો ભાગ્યાનુસાર મળે છે. પરંતુ મનુષ્યે ધર્મનો ત્યાગ ન કરવો જોઈએ. જે ધર્મની રક્ષા કરે છે, ધર્મ સ્વયં તેની રક્ષા કરે છે. એટલા કારણે હું ધર્મને નહિ છોડું. કુંતી અને માદ્રી બેઉ મારી માતાઓ છે. હું કુંતીનો પુત્ર તો જીવિત છું. આખરમાં હું એટલું જ ચાહું છું કે મારી બીજી માતા માદ્રીનો વંશ પણ નષ્ટ ન થાય અને તેણીનો એક પુત્ર જીવિત રહે. એટલા માટે નકુલને જીવિત કરી દો.

યક્ષે કહ્યું :- તું અર્થ અને કામવિષયોમાં પરમઉદાર છે. એટલા માટે તારા ચારે ભાઈઓ જીવિત થઈ જાય એવો મારો આશીર્વાદ છે. હું તારો પિતાધર્મ છું. તને જોવા માટે તથા તારી ધર્મનિષ્ઠાની પરીક્ષા લેવા માટે હું આવ્યો છું.

ધર્મે પોતાનું સ્વરૂપ પ્રકટ કરી દીધું અને ચારે મૃત પાંડવો તાત્કાલિક ઊઠીને બેઠા થયા.

૨. આસામના એક ગામમાં શોભારામનામનો પૈસાપાત્ર શૂદ્ર રહેતો હતો. તેની પત્નીનું

નામસરસ્વતી હતું. બન્ને તન, મન, ધન અને આત્માથી ધર્મ પાળી ન્યાય, નીતિ અને વિવેકપૂર્ણ રહેતા હતા. તેઓને પરિવારમાં એક બે વરસનો છોકરો હતો.

એક દિવસે સરસ્વતી પોતાના બાળક સાથે પોતાના માતા-પિતાને ઘરે જવા નીકળી. પરંતુ સ્ટેશન જતી મોટર ઊપડી જવાથી તેણીએ એક ઘોડાગાડી ભાડે કીધી. સ્ટેશન સુધીજ ઘોડાગાડીમાં જવાનું હતું પણ રસ્તો જંગલમાં થઈને જતો હતો. સરસ્વતીએ પહેરેલાં સોનાના ઘરેણાં જોઈ ગાડી ચલાવનારની દાનત બગડી. રસ્તામાં ગાડીવાળાએ કહ્યું કે :- હે શેઠાણી ! તમારા ઘરેણાં ઉતારી એક કપડામાં બાંધી લો, કારણ કે હવે જંગલનો રસ્તો શરૂ થાય છે; કોઈક લૂંટારાઓ તમોને લૂંટી પણ લે.

સરસ્વતીએ આ વાતને મંજૂર રાખી અને બધા ઘરેણાં એક લુગડામાં લપેટી પોતાની બેઠકની નીચે કપડાની પોટલી મૂકી દીધી. ગાડી ચલાવનારે જંગલના એક કૂવા આગળ ઘોડાગાડી ઊભી રાખી, ઘોડાને પાણી પાયું અને શેઠાણીને પણ વિનંતી કરી કેતમો પણ પાણી પી લો. સરસ્વતીને તેણે પાણીનો લોટો આપ્યો. તેણી કૂવા પર પાણી પીવા ગઈ. પાછળથી ગાડી ચલાવનારે શેઠાણીને ધક્કો મારી કૂવામાં ફેંકી દીધી. પરંતુ સરસ્વતીના અંતરમાં પ્રભુનું સ્મરણ અને મંત્રનો સતત ગુંજારવ હતો. તેણી કૂવાનો કંદોરો પકડી રાખી પાણીમાં લટકતી રહી. પછીથી ગાડી ચલાવનારે તેણીના બાળકને પણ કૂવામાં નાંખી દીધું. ઈશ્વરકૃપાથી બાળક સરસ્વતીના હાથમાં જ પડ્યું. બાળકને પોતાની છાતી સાથે સાડીથી બાંધી લીધું અને પ્રભુસ્મરણ ચાલુજ રાખ્યું.

તેણીએ સ્તુતિમાં પ્રભુને સંબોધીને કહ્યું કે :- હે નિરાધારના આધાર ! તમેજ રક્ષણ કર્તા છો, જીવાડનાર અને મારનાર પણ તમેજ છો. તમેજ નરસિંહ મહેતાની લાજો રાખી રક્ષણ કર્યું, સુદામાની અરજ વગર ગરીબાઈ મટાડી, ભર સભામાં દ્રૌપદીની ઈજજત રાખી, એવા અનેક ભક્તોના કાર્યો કર્યા છે. માટે હે દયાળુ ! આજે મારી રક્ષા કરો. આવી રીતે તેણીએ અનેક ઉદ્દગારો અંતરમાંથી કાઢ્યા અને પ્રભુના નામનું રટણ ચાલુજ રાખ્યું.

આ બાજુ પર ગાડીવાળાએ કૂવા પર જઈને જોયું તો બાઈ બાળક ઝાલી કૂવાનો કંદોરો પકડીને બેઠી છે. તેની ઈચ્છા બાઈને મારી નાંખવાની થઈ. તેણે આજુબાજુ નજર કરી અને એક પત્થરની મોટી શિલા લગભગ પાંચ મણની હતી તે ઊંચકવાની મહેનત કરી પણ ફાવ્યો નહિ. ત્યારે છેલ્લે ગબડાવીને લઈ જવાનો વિચાર કર્યો. જેવી શિલા ગબડાવવા ગયો એટલામાંજ તે શિલા નીચેથી એક ભયંકર ફૂંફાડા મારતો મોટો નાગ નીકળ્યો અને ગાડીવાળાના બેઉ હાથને વીંટળાઈ ગયો. નાગે તેના મુખ સામે ફેણ ધરી.

જે સરસ્વતીએ ધર્મનું રક્ષણ કર્યું છે, તે સરસ્વતીને બચાવવા ધર્મે નાગના રૂપમાં આવી

રક્ષણ કર્યું.

એટલામાં જંગલરક્ષક બે સિપાઈઓ, જો કે તેઓ બીજી બાજુ પર જવા માંગતા હતા પણ પ્રભુની પ્રેરણાથી આ બાજુ પર આવી ચડ્યા. તેઓ આ દ્રશ્ય જોઈ ગભરાઈ ગયા. સિપાઈઓએ ગાડીવાળાને પૂછ્યું કે :- તારી આવી દશા કેમ થઈ? સરસ્વતીએ આ તકનો લાભ લઈ કૂવામાંથી પ્રભુ નામના ઉચ્ચારો કર્યા અને સ્તુતિ કરી.

રાગ - હાલારી

અબકી ટેક હમારી, લાજ રાખો ગિરધારી. ટેક.

જેસી લાજરખી પારથકી, ભારત યુદ્ધ માંઝારી;

સારથિ હોકે રથકો હાંક્યો, ચક્ર સુદર્શન ધારી.

ભક્તની ટેક ન ટારી. અબકી.૧.

જૈસી લાજ રખી દ્રૌપદીકી, હોત ન હિન્દી ઉધારી;

ખેંચત ખેંચત દોઉ ભુજ થાકે, દુઃશાસન પચીહારી.

ચીર બઢાયો મુરારિ. અબકી.૨.

“સુરદાસ” કી લજજા રાખો, અબકો હૈ રખવારી;

રાધે રાધે શ્રીવર પ્યારી, શ્રીવૃષભાનુ દુલારી.

શરણાગત આયો તુમ્હારી. અબકી.૩.

---O---

સિપાઈઓ ભજન સાંભળી ગદ્ગદ થઈ ગયા અને તેમણે કૂવા પર જઈ બાઈને આશ્વાસન આપ્યું. તેઓએ કૂવામાં દોરડું ઉતારી બાઈને તેમજ બાળકને બહાર કાઢ્યા. સરસ્વતી પણ દ્રશ્ય જોઈને ગભરાઈ ગઈ અને પોતાના અંતરમાં પ્રભુના અનંત ગુણાનુવાદ ગાવા લાગી. સરસ્વતીએ બધી વાત સિપાઈઓને કહી.

તરત જ સિપાઈઓએ નાગદેવાને સ્તુતિ કરી કે :- હે સાક્ષાત્ પ્રભો ! તમોએ તમારા ધર્મપાલક ભક્તનું રક્ષણ કરવા નાગનું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું છે. અમોએ આ દુષ્ટને બાંધ્યો છે. માટે હવે આપશ્રી એને છૂટો કરો. અમો એને ન્યાયને હવાલે કરીશું.

અરજ કરતાંની સાથે નાગ તેના શરીરથી છૂટા થયા અને જંગલમાં ચાલી ગયા. સિપાઈઓ બાઈને સાથે લઈ તેજ ગાડીવાળા સાથે સ્ટેશન તરફ જવા નીકળ્યા. બાઈને સ્ટેશને ઉતારી, સિપાઈઓ ગાડીવાળાને યોગ્ય શિક્ષા કરવા પોલીસચોકીએ લઈ ગયા.

આ દ્રષ્ટાંતથી સમજાશે કે પ્રભુ ધર્માચરણ કરનારનું રક્ષણ કરે છે. જ્યારે ભક્ત ભગવાનને માટે પોતાનું સર્વસ્વ ફના કરે છે, ત્યારે ભગવાન પણ ભક્ત માટે પોતાનું સર્વસ્વ ફના કરવા તૈયાર જ હોય છે અર્થાત્ ભગવાન પોતાન જાત ભક્તને વેચી દે છે.

(વધુ આવતાં અંકે)

**પ્રણવાધિવક્તા મોક્ષમાર્ગાચાર્ય
સદ્ગુરુશ્રી રમુજીલાલ સંવત્સરી મહોત્સવ**

આપણા સર્વજ્ઞ, સર્વ શક્તિમાન, પ્રેમસિંધુ અને પરમયોગેશ્વર સદ્ગુરુ શ્રી રમુજીલાલની મોક્ષગમન તિથિ સંવત ૨૦૭૧ના પોષ વદ-૬ને રવિવાર તા. ૧૧-૧-૨૦૧૫ના મંગલ દિવસે આવતી હોવાથી તા. ૧૦-૧-૨૦૧૫ શનિવાર તથા તા. ૧૧-૧-૨૦૧૫ને રવિવાર એમ બે દિવસ માટે આ સંવત્સરીનો ઉત્સવ વલ્લભાશ્રમ અનાવલ મધ્યે આનંદપૂર્વક ઊજવવામાં આવશે.

આ સંવત્સરી મહોત્સવમાં ધર્મલાભ લેનાર દરેક ધર્મબંધુ ભાઈ-બહેનોએ તા. ૯-૧-૨૦૧૫ની સાંજ સુધીમાં વલ્લભાશ્રમ અનાવલ મુકામે આવી રહેવું.

લિ. તંત્રી વતી

ચેતવણી લવાજમ વર્ષ-૨૦૧૫

આથી ચેતવણી માસીકના સર્વે ગ્રાહક ભાઈઓ તથા બહેનોને જણાવવામાં આવે છે કે ચેતવણી માસીક ૨૦૧૫ વર્ષનું લવાજમ ભરવાની છેલ્લી તારીખ ૩૧-૧૨-૨૦૧૪ છે. છતાં પણ જેમનું લવાજમ ભરવાનું બાકી હોય તેમને આ છેલ્લી તક આપવામાં આવે છે કે તેમનું લવાજમ તા. ૧૧-૧-૨૦૧૫ સુધીમાં સત્વરે ભરાવી દેવા યોગ્ય કરશો. તે પછી કોઈ લવાજમ સ્વીકારવામાં આવશે નહીં તેની ખાસ નોંધ લેવી.

વાર્ષિક લવાજમ - ૬૦/-

આજીવન લવાજમ - ૧૫૦૦/-

લવાજમ મનીઓર્ડરથી “ચેતવણી કાર્યાલય” વલ્લભવાડી, રામબાગ, મણીનગર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૮ મુકામે અથવા લવાજમ સ્વીકારવા માટે નિયુક્ત કરેલ પ્રતિનિધિઓ પાસે જમા કરાવવાનું રહેશે તેની નોંધ લેવી.

એજ લી.

ચેતવણી કાર્યાલય વતી

“મનુષ્યમાં જ્યારે પ્રતિપળે પ્રણવનું જ ધ્યાન રહે, પ્રણવની જ ઉપાસના રહે અને પ્રણવના રહસ્યરૂપ પરમેશ્વરમાં જ લક્ષ્ય રહે તથા પરમેશ્વરના અદ્ભુત બ્રહ્માનંદ આગળ જગતના અને સ્વર્ગના તમામસાધનો અને વૈભવો તુચ્છ જણાય, ત્યારે તે પ્રેમલક્ષણા ભક્તિથી એક જ જન્મમાં અને અલ્પ સમયમાં આત્માનો મોક્ષ થાય છે અને તે પ્રેમલક્ષણા ભક્તિ તેવાજ આત્માને જાગૃત થાય છે કે જેમણે પૂર્વજન્મોમાં અનેક સત્કર્મો, ધ્યાન, જ્ઞાન વગેરે કર્યા હોય તે પુષ્પફળ બીજરૂપે આ જન્મે પ્રગટ થઈ, તેને મોક્ષકાર્યમાં તીવ્ર ઉત્સુક બનાવે છે.”

વર્ષ-૧૦, અંક-૧૨, સંવત ૨૦૭૧ પોષ સુદ-૬, શનિવાર ૨૭-૧૨-૨૦૧૪

માલિક, મુદ્રક/પ્રકાશક અને તંત્રી : જયવર્ધન રમુજીલાલ વ્યાસ
વલ્લભવાડી રામબાગ, મણીનગર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૮.
દ્વારા તા. ૨૭-૧૨-૨૦૧૪ના રોજ પ્રસિધ્ધ કર્યું.
ચેતવણી કાર્યાલય : વલ્લભવાડી, રામબાગ, મણીનગર, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૮.
મુદ્રણ સ્થળ : ભવાની ઓફસેટ, ૩/૨૦, કેલાસ એસ્ટેટ, ઓઢવ, અમદાવાદ-૩૮૨૪૧૫.